

ק"פ 33300/10/20 - ליאור יצחק בורלא נגד שמעון אברהם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ק"פ 33300-10-20 בורלא נ' אברהם
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: ליאור יצחק בורלא
ע"י ב"כ עו"ד אייל אבולפיה

הקובל

נגד

שמעון אברהם
ע"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כתב הקובלנה (להלן: "הקובלנה"), מייחס לנאשם את העבירות הבאות: נסיון תקיפה - לפי סעיף 379 בצורף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), ואיומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות הקובלנה, ביום 21.8.21 הבחין הקובל בנאשם בחצר האחורית של הבניין בו התגורר, סמוך לחלון דירתו בקומת הקרקע. לאחר שהקובל פנה אליו בשאלה לפשר מעשיו, ענה לו הנאשם כי אם יש לו בעיה עליו להתקשר למשטרה. לאחר שפנה אל בעלת הדירה בה התגורר, יצא הקובל, לבקשתה, לתעד את הנאשם ומעשיו. בשלב בו הגיע הקובל אל פינת החצר, הגיח הנאשם, הרים חלוקי נחל והטיחם בחוזקה לכיוון הקובל. הקובל נס לעבר דירתו בעוד הנאשם הרים אבן נוספת ודלק אחריו כשידו מונפת בצורה מאיימת.

2. הנאשם כפר ברקע להתרחשות, וטען כי עסק במקום בעבודות גינון מבלי שידע כי הקובל מחפש אחריו ועוסק בתיעוד. הנאשם אישר כי זרק שני חלוקי נחל אך אלה לא כוונו אל הקובל ואף לא הגיעו לכיוונו. בנוסף, כפר הנאשם בכך שהרים אבן נוספת ודלק אחר הקובל.

לפיכך, נשמעו ראיות.

3. במהלך פרשת התביעה העיד הקובל. בנוסף, הוגשו תיעוד האירוע בסרטון אשר נערך על ידי הקובל (להלן:

"הסרטון", דו"ח פעולה של שוטר שהגיע למקום וכן פרוטוקול בהליך הטרדה מאיימת.

במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ הקובל טען כי עדות הקובל מוצאת תמיכה בנצפה בסרטון וכן באישור הנאשם כי כעס והיה עצבני. עוד טען, כי עדות הנאשם רצופה באי דיוקים ולכן אין לתת בה אמון. ב"כ הקובל הוסיף כי הנאשם הודה למעשה בביצוע עבירת איומים, ואילו יסודות עבירת נסיון התקיפה מתבססים על כך שניתן להבחין בסרטון בהשלכת אבנים על חומה אשר הקובל היה צמוד אליה. מבחינה ניתוח משפטי טען כי כאשר אבן נזרקת לכיוון אדם יש לראות בכך נסיון לפגוע בו, ולפיכך עתר להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו.

5. ב"כ הנאשם טען כי לא הוצגו כל עדות או ראיה לגבי חלקה האחרון של הקובלנה המייחס לנאשם עבירת איומים בשל מנוסת הקובל אל דירתו בעוד הנאשם דולק אחריו כשאבן בידו. לגבי עבירת נסיון התקיפה, טען כי מהסרטון ניתן ללמוד שהנאשם כלל לא השליך את האבנים אל עבר הקובל, והנאשם הודה בביצוע בירת איומים בפעולה זו. לטענתו, יש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים בה הודה בשל טענת זוטי דברים. ב"כ הנאשם צירף פסיקה על מנת לתמוך בטיעון זה. לפיכך, עתר לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו.

דין והכרעה

6. גדר המחלוקת מצומצם, נוכח תיעוד האירוע כמעט במלואו בסרטון. כפי שטענו הצדדים בטיעוניהם, הנאשם הודה בהשלכת האבנים אך העיד כי עשה כן "**כדי להבריח אותו**" (עמ' 15 ש- 28 לפרוט'), "**כדי שיפחד ויברח**" (עמ' 16 ש- 11 לפרוט'). בסרטון ניתן להבחין בנאשם מניף בידו אבן גדולה, מבצע תנועת זריקה ומיד נשמע קול פגיעת האבן במשטח קשה, ושב על הפעולה תוך שמיעת פגיעת האבן שוב. לגבי חלקה האחרון של הקובלנה, המייחס לנאשם איומים בכך שדלק אחר הקובל תוך הנפת ידו, לא הוצגה כל ראיה במהלך הדיון (פעולה זו אינה נצפית בסרטון, הקובל לא העיד עליה, ובהתחשב בנצפה בסרטון אף ספק רב האם יכול היה הקובל להבחין בפעולות הנאשם לאחר זריקת האבן השניה).

לפיכך, הדיון יתמקד בחלקו המתועד של האירוע ובשתי סוגיות:

- א. האם זריקת האבנים אל עבר הקובל מקיימת את יסודות עבירת נסיון תקיפה או את יסודותיה של עבירת איומים.
- ב. האם עומדת לנאשם הגנת זוטי דברים לגבי העבירה שביצע.

נסיון תקיפה או איומים

7. הקובל העיד לגבי אופן זריקת האבנים כך:

עמוד 2

"הוא זרק עלי אבנים גדולות בכל הכח ישירות עלי... אני חמקתי מהאבנים וברחתי הביתה בבעתה" (עמ' 5 ש- 18-20 לפרוט'); "האבנים הושלכו ישירות ובדיוק עלי, אם לא הייתי בורח הן היו פגועות בי" (עמ' 9 ש- 9 לפרוט'); "האבנים היו בדיוק לעברי ואני חמקתי מהם וברחתי הביתה" (עמ' 9 ש- 13 לפרוט').

כשנשאל מדוע בהודעתו במשטרה, בתשובה לשאלה האם אבן פגעה בו השיב שברח לביתו ולא ציין שחמק, השיב הקובל:

"פשוט השתמשתי במילה אחרת 'ברחתי'" (עמ' 9 ש- 27 לפרוט'); "הם לא שאלו את השאלה ברמה ספציפית כזו" (עמ' 9 ש- 32 לפרוט').

לעומתו, הנאשם העיד על זריקת האבנים כך:

"אין שהרמתי את האבן הוא התחיל לברוח. זרקתי בצד, רואים שזרקתי בצד...זה במרחק 2-3 מטר ממני" (עמ' 14 ש- 5-7 לפרוט'); "לכיוון החומה...זרקתי את זה כדי להבריח אותו" (עמ' 15 ש- 24-28 לפרוט').

בהמשך השיב כי בינו לבין הקובל הפרידו כ-6 מטרים והאבן פגעה בחומה בגלל שזרק אותה הצידה (עמ' 16 ש- 14,21,24 לפרוט'). עוד העיד, כי **"לא התכוונתי מההתחלה לפגוע בו. אם הייתי רוצה לפגוע בו, יכולתי ברגע אחד לפגוע בו. לא רציתי את זה"** (עמ' 18 ש- 3-4 לפרוט').

התיעוד בסרטון החל מספר דקות בטרם החל האירוע, ומהווה את הראיה היסודית על פיה יש לבחון האם התמלאו במקרה זה יסודות עבירת נסיון התקיפה. לא מצאתי בעדויות הקובל או הנאשם כראיות שבכוחן לסייע בהכרעה לגבי אופן ההתרחשות במהלך האירוע. לצד עדות הנאשם בה עלו אי דיוקים ובלבול מסוים לגבי מספר האבנים, התרשמתי מעדות הקובל כעדות בה נטיה מסויימת להפרזה. אפנה תחילה לתיאור הקובל את השפעתו המידית של האירוע עליו וכן את השפעתו ארוכת הטווח:

- הקובל תיאר במילים קשות ביותר את הטראומה שעבר במהלך האירוע - **"הרגשתי סכנה לחיי... זה רגע טראומתי מאוד. הרגשתי מבועת, הרגשתי פחד, אימה ופחדתי על חיי"** (עמ' 5 ש- 20-23 לפרוט').

- הקובל אף תיאר את השפעתו המשמעותית של האירוע עליו - **"אירוע טראומתי מאוד... זה השפיע על הפחד שלי... לא ישנתי בלילות. זה השפיע על התפקוד שלי בעבודה, על כל המצב רוח שלי. זה פשוט טלטל אותי וערער אותי"** (עמ' 6 ש- 27-29 לפרוט').

באופן דומה תיאר הקובל השפעה זו, בעת שהעיד בהליך הטרדה מאיימת אותו הגיש - **"אין לי שקט נפשי. בימים הראשונים אחרי שזה קרה כמעט לא ישנתי, הגעתי לעבודה עם שקיות מתחת לעיניים ולא היה לי שקט נפשי"** (ת/3, עמ' 7 ש- 32-33).

אין לפסול כי אירוע כמו אירוע זה, אף שאינו מצוי ברף אלימות גבוה, ישפיע באופן כה קיצוני על אדם. יחד עם

זאת, קשה לקבל תגובה קשה זו כתגובה העולה בקנה אחד עם התנהלות הקובל בתחילת האירוע. הקובל תיאר את תגובתו הנזעמת של הנאשם בעת שפנה אליו כשהבחין בו בחצר בעוד הקובל בעצמו נמצא בתוך דירתו:

"הוא השיב לי בטונים גבוהים ועצבניים - 'זה לא ענייך' הוא צעק עלי... צעק אלי באגרסיביות לא לדחוף את האף שלי" (עמ' 5 ש- 15-16 לפרוט'); "הוא באמת התחצף כששאלתי אותו פעם ראשונה מבעד לתריס וצעק שזה לא ענייני ואני פחדתי" (ת/3, עמ' 7 ש- 28 לפרוט').

יש להתייחס לעוצמת חשש זה של הקובל מפני הנאשם, כפי שבא לידי ביטוי בעדותו, בהתאם ישיר לתגובתו הקיצונית וארוכת הטווח לזריקת שתי האבנים לעברו בהמשך. מכאן, לא ברור כיצד ומדוע אזר הקובל אומץ לצאת אל עבר אותו אדם שהטיל בו מורא על מנת לתעד אותו ואת מעשיו לבקשת בעלת הדירה. כך, ובעיקר בהתחשב באופי הסרטון כראיה אובייקטיבית, אני מוצא להתבסס על הנצפה בו.

8. עיון בסרטון מעלה כי הנאשם הרים מהארץ אבן גדולה, מעין חלוק נחל, בעת שנמצא מרחק מטרים ספורים בלבד מהקובל, השליכה לכיוונו ושב על פעולה זו עם אבן נוספת. ניתן לשמוע בסרטון את פגיעת האבנים במשטח קשיח, יתכן שמדובר בחומה נמוכה הנצפית בסרטון. לא ניתן להבחין במעופן של האבנים או במקום פגיעתן, אך ניתן ללמוד על הכיוון הכללי של זריקתן בלבד וזאת מתנועות הנאשם. בנוסף, פרט לעובדה שהאבנים לא פגעו בקובל, לא ניתן לקבוע מהו המרחק אליו הושלכו ביחס אליו. מצפיה מדוקדקת בסרטון (החל מדקה 03:05), לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע תנועת השלכה לעבר גופו של הקובל או כי ניסה לזרוק את האבנים אל גוף הקובל או כי ניסה לפגוע בו בהשלכתו, כאשר המרחק הקרוב ביותר הנצפה בין השניים וכן זריקת שתי אבנים גדולות אשר לא פגעו בקובל, אך מבססים את עוצמת הספק הסביר בסוגיה זו.

בנוסף, יש לציין את גרסת הנאשם בבית המשפט כי השליך את האבנים על מנת להפחיד את הנאשם, אפשרות סבירה בהחלט לאור הנצפה בסרטון, ובוודאי כזו המספקת ספק סביר לגבי כוונת תקיפה בהשלכתו. איני מוצא כי בכח עדות המתלונן לגבי זריקת האבנים **"ישירות עלי"** (עמ' 5 ש- 19 לפרוט') להסיר את הספק הממשי הנותר לגבי כוונת פעולתו של הנאשם, בשל המפורט לעיל. מכאן, יש לקבל את גרסת הנאשם לגבי כוונתו לאיים, כפי שהעיד בבית המשפט.

בנסיבות אלה, אני קובע כי קיים ספק סביר ומבוסס ביחס לעבירת נסיון התקיפה, מורה על זיכוי הנאשם מעבירה זו ומרשיעו תחתיה בעבירת איומים.

עבירת האיומים - זוטי דברים

9. לאחר שנקבע כי מעשי הנאשם מהווים עבירת איומים, כפי שטען בא כוחו, יש להתייחס כעת לטענתו כי מעשים אלה חוסים תחת הגנת זוטי דברים.

טענת זוטי הדברים היא טענת הגנה השוללת אחריות פלילית, בהתאם לאמור בסעיף 34 י"ז לחוק העונשין, זאת כאשר **"לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"**. הפסיקה פירשה כי

מדובר בארבעה תנאים מצטברים, לגביהם "הגישה הרווחת היא כי משקלו של התנאי האחרון, בדבר האינטרס הציבורי, רב מזה של השאר" (ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ, פ"ד ס(2) 120, פסקה 25 (2005)). האינטרס הציבורי הוגדר באותו ענין כ"מידה מינימלית של סכנה לציבור", אשר ככל שזו אינה קיימת - יקום הסייג (שם, פסקה 26). יודגש, כי יש לנקוט זהירות רבה בהחלת ההגנה, תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה, כפי שנקבע:

"...הדגש לענין ההגנה של זוטי דברים מושם על טיבו של המעשה הקונקרטי עצמו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי. עפ"י בחינת המעשה לאורם של מבחנים אלה, עשוי השופט להגיע לכלל מסקנה אם אכן הדברים אמורים בעבירה מבחינה טכנית פורמלית אשר מבחינה מהותית מתאים לה הכלל של 'העדר ענין לציבור'...בחינה זו צריכה להיעשות בזהירות מרובה, כדי שלא לרוקן מתוכן דווקא את העבירות הקלות, וכל זאת בהתחשב בתוצאה המחוייבת מקבלת ההגנה, שהינה זיכוי של הנאשם"

(ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן, פ"ד נג(5) 747 (1999), פסק דינו של כבוד השופט מ' אילן).

בחינת המקרה הנדון מעלה כי אין מדובר במקרה קל ערך העונה על תנאי הגנת זוטי הדברים. איומי הנאשם בוצעו באמצעות הטחת שתי אבנים גדולות, האחת לאחר השניה, מטווח קצר ביותר, אל עבר הקובל, באופן המקיים פגיעה בערכים המוגנים של שלוות נפש ובטחון אישי, ברף שאינו נמוך. מדובר בנסיבות של איומים אשר הועברו באמצעות מעשה אלים ומטיל פחד, פנים אל פנים, תוך שהנאשם כעוס ועצבני (אפנה לסרטון). גם אם לא ניתן לקבוע ברמת וודאות נדרשת את השפעת האירוע על הקובל, הרי שבמבחן האובייקטיבי של האדם הסביר מדובר באיומים ברף שאינו נמוך ובוודאי שטיב המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי אינם עונים במקרה זה על הגדרת "מעשה קל ערך".

עיינתי בפסיקה אליה היפנה ב"כ הנאשם ולא מצאתי כי מדובר בנסיבות הדומות או מתקרבות לנסיבות האירוע הנדון:

- ע"פ(מחוזי מרכז) 27179-04-11 לוי נ' מדינת ישראל - דריכה על כף רגלה של המתלוננת בתגובה לכך שנשכה את הנאשם בחוזקה בכתפו.
- ע"פ 33699-03-15 (מחוזי ב"ש) פלוני נ' מדינת ישראל - נגיעה רגעית בפרק כף ידה של המתלוננת.
- ע"פ(מחוזי ב"ש) 1155/00 רויטמן נ' מדינת ישראל - הנאשמת נגעה בידו של שוטר, "אפשר" הסיטה אותה, בזמן שחיבקה את אביה.
- ע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל - הרשעת המערערת בעבירות תקיפה והתעללות בקטין נותרה בעינה.

- ע"פ(מחוזי ת"א) 2125/94 **בן-ארי נ' מדינת ישראל** - בית המשפט קבע כי מדובר בעבירת תקיפה סתם, כאשר המתלוננת מנעה מהנאשם לבצע עבודתו בכך שחסמה בגופה את ארון ברזי המים. שניים אחזו בה לעבר דירתה הסמוכה.

- ע"פ(מחוזי ת"א) 3801/98 **דא נ' מדינת ישראל** - הנאשם תפס ביד המתלונן והלך עמו אל מנהלת בית הספר.

בכל הדוגמאות אליהן היפנה ב"כ הנאשם, מדובר בעבירות אלימות פיזית המצויות, בנסיבותיהן, ברף נמוך ביותר של עבירת התקיפה, תוצאותיה והאינטרס הציבורי שבאכיפתה. מקרים אלה מהווים זוטי דברים ביחס לעבירת התקיפה. לא ניתן ללמוד מכך לגבי עבירת האיומים בהם נקט הנאשם במקרה הנדון, כאשר את הגנת זוטי הדברים אין לבלבל עם חומרת "סוג העבירה" אלא לבחון ביחס לעבירה מסוימת - נסיבותיה, תוצאותיה, טיב המעשה והאינטרס הציבורי.

בשולי הדברים ובבחינת למעלה מהצורך, אציין כי המחוקק קבע עונש מרבי של שלוש שנות מאסר בגין עבירת איומים לעומת עונש מרבי של שנתיים בלבד בגין עבירת תקיפה.

בנסיבות כוללות אלה, טענת זוטי הדברים נדחית.

סוף דבר

אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירת נסיון תקיפה ומרשיעו בעבירת איומים.

ניתנה היום, כ"ג אייר תשפ"א, 05 מאי 2021, במעמד הצדדים